

АЙСЕДОРА МУН

і дуба фєя

(продовження)

— Спочатку я, — інтерплоче зашав тато, сідаючи в крісло. — Айседора уриваю хвилюється перед першим приїдом, тож я дозволив їй подивитися, як ви проведете імплече.

— Слушай думка, — підтримав граф Вернакулор. Він нахилив маску на обличчя і з гучним ласкотом напнув гумові рукавички на долоні. — Немає чого боятися. Графе Мун, розтулюй рота, будь ласка. Покласти вам два шматочки огірка на повіки, щоб ви цілком розслабитися?

— Так, будь ласка, — погодився тато. Коли кружальця огірка лежали на зімкнутих повіках, тато розтулює рота. Я уважно спостерігала за тим, як граф

Вернакулор роздівлявся гострі блискучі інструменти в лотку. Зрештою взяв крихітне дзеркальце на паличці й сунив його татові в рот. Відтак наговорив багачко не зрозумілих мені слів, тоді як його асистент записував щось у папку-планшет.

— Чудово, чудово, графе Мун! — сказав граф Вернакулор. — Бачу, ви користуєтесь зубною ниткою.

— Шкаді! — підтвердив тато.

— Гарно! — мовив граф Вернакулор. — Тоді все, що мені залишається, — ретельно почистити й відполірувати ваші ікла. Щоб ані сліду калюти! Я здивувалася, коли граф Вернакулор узяв з лотка якийсь предмет з гострим

* Розглянь картинку. Чи комфортно татові Айседори, як гадаєш?

гачком. Він заходився шкрябати татові зуби. А тато, здється, зовсім цим не переймався. Радше напак: йому це подобалося! Мені ж таке видовище й звуки, що їх видавав інструмент, були геть не до вподоби. Шкраб-шкраб-шкраб. Я хотіла затулити вуха руками! Тоді граф Вернакулор узяв якусь пасту, електричну штуковину, зажав їх татові до рота і ну водити ними по зубах. Опісля з татових повік забрали кружальця огірків, йому сказали сісти рівно та сплюнути в невеличку ємність. Граф Вернакулор витягнув оксамитову хустинку й наостанок ще раз протер татові ікла. Після цього простягнув татові люстерко, щоб той

зміг допомогнутися результатом.

— Ох, як гарно! — похвалив тато. — Як блискучо! Дякую вам, графе Вернакулоре.

Тато скочив з крісла й жестию запросяв присісти мене.

— Твоя черга, Айседоро!

Я з жахом дивилася на крісло. Як ніяк не хотіла туди сісти. Не могла, щоб граф Вернакулор поривався своїми руками в гумових рукавичках і гострими інструментами у мене в роті.

— Ну ж бо, — підбадьорював тато. — Це неважко!

— Я не кусатимуся, — закинув граф Вернакулор з-поза ~~стен татової ікла~~ маски, — обцяю!

— Я... мені... — почала була відмовлятися. — Я просто...

Але ~~біччю~~ не могла ~~вишукати~~ себе ані слівечка. І рот, і горло наче ~~хвилювалися~~ страх.

Але ж ноги не заморозило. Я відступила під крісло на один крок, другий, ~~наблизилася~~ до дверей, а тоді ~~промакнула~~ кинулася геть. Я мчала коридором, забігла у прийомочну й висконала крізь хвіртку двері. Захвтана, я стояла на вулиці й ~~вспомогла~~ на тата.

— Айседоро! — гукнув він, наздоганяючи мене за хвильною. — Що сталося?

— Я не можу, татку. Просто не можу сісти в це крісло!

Тато мав ~~синіх~~ ~~вишукати~~ вигляд, і від цього мені стало ще гірше.

— Мені ~~треба~~ тобі потрібно трішки більше часу, щоб ~~вспомогла~~ до стоматології, — мовив він.

— Можливо, — тихо відповіла я, усвідомлюючи, що ~~насправді~~ ніколи не буду готова до цього. ~~Нашого~~

* Серед виділених на останніх двох сторінках слів познач галочкою лише ті, які називають дії.